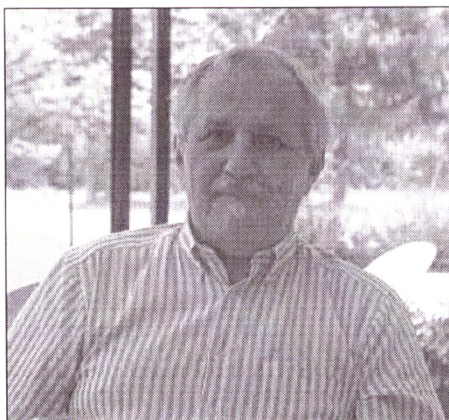

Papp Tibor

író, költő, műfordító, tipográfus (Tokaj, 1936. április 2.)

Hetvenben

- 1936 – Április 2. Tokaj. Kifutottam a keskeny térből
A sötétségből előnyt nem merítettem
Hőscincér ciripelt, hullámozott búzavetésként az emberiség
Rézzé dermedt fönn az egek szeme szem-puha kékje
Vassá sarkak szirtje alatt a mező
Csaholt a róka, rókafióka, röppent a cinke pehelyző inge
- 1942 – Hadakozott a vízzel, kőgáton szivacsos habroncs, a víz betűivel
Asztal alól sustorgó káromkodással. Erkölcsi ínséglevessel
- 1944 – Gépek, népek jöttek. Először a csendet rombolták. Tornyok úrbeli csendjét
Csendek tornyát. Azután gyerekekre vadásztak
Nagy háború végén vetkőző lakásom
Mire szolgált? volt vörspont s volt kemény gurtai
Nemsokára elvitték a csűrök tetejét
Vasút mellett a pók is feketén szőtt
- 1950 – A Meszena utcán törte a ritmust
Égből hulló hűvös kődarabok terítették földre reményünk
Szőlőnk satnya mióta a jég is verte
Sötétlő gyöngyös szép szemek estek a földre
Folyt ki a hamvas testből a lé s itta homok-száj falta gyökér
Még féreg is itta, bogár-sereg ette
- 1956 – Ősi hatos. Ősi hatos. Ötvenhatos. Ilyenkor futózöldet habzik a temető
- 1957 – Méhünkbe szakított fiaink ahol útnak eredtek
Szórt bennünket a szél, szórt sietőn
Mentünk gyáván, mintha torony-nagy bátorságunk lenne
Tornyunkban tigris aludna, arcunkon álarc lenne.
- 1961 – Chartres-től Párizsig, verstől a késig
- 1962 – Rajzoltam egy falra ablakot, hogy otthonom legyen
Ahol a vonat napokig álldogált
Olyan szöveget, melynek belső törvényei egyediek
Amin belül az olvasó kisebb nagyobb ellenállás